

канѣ-тѣ, ты си ся упазилъ отъ неповѣреніе-то на днешній покваренъ свѣтъ.—Кога да ти гы върнѣ?

— Кога-то ти е воли, отговори Ясень.

— О, дай ми рѣкъ-тѣ си и покажи ми лице-то си, та да ти рѣкъ постиснѣ и лице цѣлунѣ!

Ясень му подаде рѣкъ. Кавалеръ-тѣ продължаваше да играе. А да ли добываше или губеше, това е и за менъ и за читатели-ты незнайно нѣщо.

Прѣзъ нѣколко дни Ясень ся събираше съ Георгія, прѣминуваше съ него ноци-ты и канеше го съ своѣ-тѣ парнѣ помощъ.

— А защо си ты така щедръ камъ мене? попыта единъ пѣтъ Георгій.

— Съвсѣмъ просто, отговори Ясень. Защо-то само съ тебе могѣ свободно да ся разговарямъ. Ако да не бѣ ты, азъ щяхъ да бѣдѣ самъ между Гърци-ты и чуждинци-ты.

— Кога е тѣй, показа щѣ ти и азъ своѣ-тѣ услужность.

— Каквѣ?

— Щѣ тя запознаѣ съ Българки-ты.

— Че имали тукъ Българки? попыта Ясень зачудено.

— Какъ не ще да гы има? наши-ты землякыны до толкъсь сѣ быстры и питомны, щото всяко добро тутакси научать.

— Добро..... нимфы..... рѣче Ясень въ себе си полугласно, и искаше да спои въ мысли-ты си тѣя два понятія.

— А че любовь не е ли добро? пое му прѣоблѣченный священникъ рѣчь-тѣ. То зависи отъ това, отъ коѣ-то точка го разгледашъ. Нѣкой си сметеникъ ще рѣче, че то е лоше, нѣ азъ и ты казвамы: добро е; защо-то сметеникъ-тѣ види инакъ, а азъ и ты пѣкъ друго-яче. Ако е нему забра-нено овоѣ-то, намъ не е. Това зависи отъ облѣкло-то.